

Nr 276.

Av herr **Thore**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 111, med förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete m. m.

Kommerskollegium har i sitt utlåtande över ålderdomsförsäkringskommitténs betänkande och förslag angående försäkring för olycksfall i arbete uttalat, att beräklandet av de olika slag av ersättningar, som jämlikt § 9 i förslaget skola i anledning av skada utgå, särskilt beträffande sjöfartsyrket, torde bli förenat med stora vanskligheter. Det hade på den grund enligt kommerskollegii mening varit önskvärt, att förslag till enhetliga huvudnormer för beräklande av sjöfolks årliga arbetsförtjänst redan på förhand utarbetats. I ovannämnda uttalande vill undertecknad instämma.

I föreliggande kungl. proposition nr 111 med förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete m. m. har den för arbetsförtjänstens beräklande grundläggande § 9 fått ett tillägg, som vidkommande sjöfartsyrket kan anses vara en förbättring av det ursprungliga förslaget. Detta gäller även ifråga om den något ändrade lydelsen av § 11. Emellertid kvarstå, trots i nämnda paragrafer vidtagna ändringar, betydande vanskligheter och svårigheter för ett riktigt värdesättande av de avlöningsförmåner, som skola ligga till grund för eventuella skadeersättningar. Särskilt måste ju en sådan för skadeersättningen normgivande bestämmelse som »avlöningen i arbetsorten» betecknas som synnerligen svävande och ge anledning till en mångfald tolkningar, då, som i fråga om sjöfartsyrket, arbetsorten ofta är förlagd på skilda ställen utom riket. I motiveringen till § 22, sid. 179 kungl. propositionen, säges visserligen »att ifråga såväl om sjöfarten som andra näringsgrenar allmänna regler för uppskattningen av naturaförmåner m. m. torde komma att av vederbörande försäkringsmyndigheter i möjligaste utsträckning avgivas». För orter inom riket, där man har tillgång till statistik eller varest en direkt undersökning lätt kan göras, bör en någorlunda korrekt värdesättning såväl av den kontanta avlöningen som naturaförmånerna helt säkert kunna ske. Annorlunda ställer det sig, då arbetsplatsen befinner sig utom riket, där, för sjömansyrket vidkommande, växlande och oberäkneliga avlöningsförhållanden

tillämpas. Att, till grund för olycksfallsersättningar och premieinbetalningar, här erhålla en riktig uppskattning av avlöningsförmånerna, torde bli synnerligen vanskligt.

Även må framhållas att bestämmelsen om att avlöningen, där ej första stycket av § 9 är tillämpligt, skall hänföras till arbetsorten, för tjänst i utrikes fart å svenska fartyg, måste i så måtto verka oegentligt, att sjöman av främmande nationalitet eller av svensk nationalitet, men befintlig å utländsk ort, kan bli berättigad till högre olycksfallsersättning än om ifrågavarande sjöman vunnit anställning ombord, då fartyget befann sig i inhemsk hamn. Någon anledning att på detta sätt i visst fall gynna sjöfolk, som å svenska fartyg påmönstra i utländska hamnar, finnes tydligen icke. Å andra sidan kan bestämmelsen om avlöningens hänförande till arbetsorten leda därhän, att mindervärdig främmande personal av icke vit ras till förfång för svenska undersåtar vinna anställning å svenska fartyg, vilket ävenledes måste betecknas som oegentligt.

Genom att, även i det fall, då arbetsorten befinner sig utom riket, hänföra avlöningsförmånerna till arbetsplats inom riket, torde de ovan framhållna olägenheterna, såväl rörande vanskligheten i avlöningsberäkningarna som i vad angår oegentligheter i utgående olycksfallsersättningar, i största utsträckning bli avlägsnade. Ett tillägg i § 9 av sådant innehåll borde alltså för den utrikes sjöfarten förenkla tillämpningen av stadgandena i nämnda §. Som normgivande avlöningsförmåner för sjömansyrket kunde man nämligen, för så vitt här föreslagen ändring vidtages, utgå från rådande medelavlöningar för detta yrke i några av Sveriges större sjöstäder.

På grund av ovanstående får jag hemställa att i § 9, förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete, införes följande bestämmelse:

Har den skadade av arbetsgivaren använts till arbete *utom riket*, beräknas den kontanta avlöningen jämte förekommande naturaförmåner till belopp, som med hänsyn till avlöningen å arbetsort *inom riket* under motsvarande tid för en arbetare av samma arbetsförmåga och med liknande arbete som den skadade eller eljest med hänsyn till omständigheterna prövas skäligt.

Stockholm den 25 april 1916.

Alex. Thore.